

Räiskyvi tuli, iskevi kipinää, liekit tanssiaan tanssii hurjaa. Ilman takkavalkeaa lämpimää sydäntalvena olisi kurjaa. Tulen henget punalieskoillaan takassa leikkiä lyövät, kun illan varjot peitollaan talvipäivän valoa syövät. Ilman tulta jokainen talo on elon lämpöä, hohdetta vailla. Ois' autio koti, sen asukkaat pois pakenevien lintujen lailla. Tuli on talven sydän ja henki, valo pimeän pakkasyön, kuin hyvä haltija, renki tehden lämmittämisen työn. Myös rakkaus on kuumaa tulta, lempi aito niin leiskuvaa, kuin hehkuisi rinnassa kulta, tai aamuvalo, jok' sarastaa. Ilman sitä on ihminen kylmä, tunteeton kuori vain, kuin liesi viilennyt kivinen, autio lemmen liekeistä ain. Me elon liekkejä tarvitsemme, sen tulihohteista valoa. Sillä valamme sydämeemme toivon, rakkauden paloa. Mutta kuolon koittaessa sammuu elo sydämen, tuhaks' sen tulen sammuaessa jäähtyy kipinä jokainen.